

Spirit și astre

Vlad Mureșan

1. Determinismul astral operează în virtutea caracterului microcosmic al omului, adică a naturii lui de a fi expresia *abreviată* a totalității cosmice. De a fi o veritabilă *hologramă*, ce conține în *micro* totalitatea constituenților cosmici, dar este și el, retrovers, închis și conținut în cosmos. Și este *doar atât*, întruchipare și moment al marelui Tot cosmic (inclusiv al celui *subtil* dacă vrem să mergem dincolo „scoața” lui newtoniană). Omul este o *parte* a cosmosului, *imago mundi*, și există ca atare sub legitățile și structurile sale. În era arhaică *omul este în cosmos, iar nu cosmosul în om*.

2. Dar omul nu este doar microcosmos. Omul are în el cosmos dar *este* mai mult. Este spirit: purtător de supracosmos, el are intelect, conștiință de sine, și spirit creator care nu se alimentează exclusiv din *mimesis*-ul naturii ci și din spontaneitate, inspirație și afectare supracosmică; omul compune mare muzică, filosofie și poezie, prin care depășește orice structură strict cosmică. Așadar deși omul este subordonat structurilor cosmice și inclus ca moment în marele cosmomorfism universal, există în el spirit care transcende orice afectare de tip cosmic și natural; acesta este *sediu* libertății umane. Omul nu este simplă parte a totalității cosmice, ci el este și *corelat* al cosmosului, așa cum exprima Husserl aceasta idee. *Cosmosul este în om iar nu omul este în cosmos*.

3. Ca atare, faptul pur exterior al nașterii omului sub zodia unei anumite conjuncții astrale este capabil, în principiu, cel mult să determine și

să preconfigureze ceea ce este cosmic în om, adică până la suflet (*Seele*) dar nu și până la spirit (*Geist*). Sufletul este partea noastră subtil cosmică, cea care face legătura spiritului cu trupul.

Așadar, în cel mai radical dintre cazuri, rămâne ceva în om care se sustrage decisiv oricărei puteri de determinare cosmică - inclusiv determinării astrale, siderale - și exprimă suveranitatea inalienabilă, majestatea și regalitatea omului. Dacă omul este „coroana creației”, cerurile îi sunt supuși umili, iar nu suverani ai destinului său regal. Acesta este imperiul spiritului, salvat *deasupra* oricărei invazii cosmice în om. *Cerul înstelat din noi este mai tare decât cerul înstelat cel din afara noastră*.

4. Toma d’Aquino denumea astrologie *bastardă* concepția ce deduce efecte în spirit din cauze cosmice. Pentru el astrologia *naturală*, singura legitimă era ceea ce noi azi numim meteorologie, anume cea care deduce efecte în cosmos din cauze cosmice. Desigur, putem accepta ceea ce Toma nu accepta, anume efecte cripto-cauzale, ale cosmosului „subtil” asupra a ceea ce în noi este „subtil”, efecte de corespondență eterică și rezonanțe criptice, dar ele nu vor putea niciodată să subsumeze determinativ totalitatea umană, al cărei centru sacru este *supracosmic*, deci liber, distinct și *impermeabil la propagările determinative ale rețelelor cauzale, rezonante sau simpatetic corespondente ale cosmosului*.

5. Prin urmare, există în noi ceva asupra căruia stelele nu mai decid. Ceva mai mare decât noi, mai mare decât stelele. Dacă există *destin*, nu astrele îl

scriu pe fruntea noastră. Dacă nu există *destin*, omul e liber în sine, deci și în fața conjurației deciziilor siderale. Omul nu este analitic conținut în cosmos. Omul nu este anihilat și contopit în cosmos. *Omul este o ființă supraastrală*.

6. Hegel văzuse deja că Spiritul se obiectivează prin negativitate ca reflex exterior al unei consistențe afirmative suprafenomenale. Nicio heteronomie nu este mai puternică decât puterea omului de a spune *NU* oricărei exteriorități care ar vrea să-i stăpânească interioritatea. Cei care vorbesc despre „sfârșitul interiorității” nu realizează că o dovedesc de fiecare dată când decid. Pentru că rădăcina transcendentală a intențiilor noastre, centrul focal, vine dintr-un interior, înspre exterior. Deși subiectul „nu e o capsulă”, și el este deja ek-static, exteriorizat, putem preciza: omul nu e niciodată liber de natura lui ek-statică (decât într-o *unio mystica*), dar el e întotdeauna liber în *principiu* de conținuturile diverse ale propriei lui exteriorități (pământ sau cer, o constelație sau alta).

Putem, așadar, fără să încalcăm esența ființei umane, să acceptăm cel mult *predispuneri* de tip astral, inerții astral-native pe care le purtăm în noi, și care ne determină *subtil* să avansăm în sensul lor. Când conștientizează suveranitatea sa, revenindu-și sieși, în om rezidă libertatea de a se revolta împotriva tuturor predispuerilor. *De a reconverti sensul înaintării sale în lume, de a proiecta afirmarea sa în acord doar cu natura sa*.

7. Nu trebuie deci să ne întrebăm ce au făcut stelele din noi. Întrebarea spiritului liber este: *ce facem noi cu ce au făcut astrele din noi*.